

NEMIERA PILNI UN DUMPĪGI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4Moz 11:1–33, 4Moz 12:1–13, 4Moz 13:27–33, 4Moz 14:1–23, 1kor 10:1–11, 4Moz 14:39–45.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika beigām.” (1kor 10:11)

Gadsimtiem ilgi daudzi cilvēki ir ziņojuši par suņu un citu mājdzīvnieku dīvainu, nemierīgu uzvedību pirms lielām zemestrīcēm.

Mūsdienās zinātnieki ir atklājuši, ka dzīvnieki spēj sajust pirmos zemestrīces seismiskos viļņus – spiediena vilni, kas nāk pirms otrā kratīšanas viļņa. Iespējams, ka tas izskaidro, kāpēc dzīvnieki uzvedas nemierīgi vai apjukuši, tieši pirms zeme sāk drebēt. Daži dzīvnieki, piemēram, ziloņi, var uztvert zemas frekvences skaņu viļņus un vibrācijas, ko cilvēki vispār nespēj dzirdēt.

Dažas minūtes pirms 5,8 baļļu stiprās zemestrīces 2011. gada 23. augustā Vašingtonā daži no Smitsonijas institūta nacionālā zoodārza dzīvniekiem sāka uzvesties dīvaini. Starp tiem bija lemuri, kas sāka skaļi kliegt apmēram 15 minūtes pirms zemes drebēšanas.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus piemērus dīvainam cilvēku nemieram, ko izsauca nevis gaidāma dabas katastrofa, tāda kā zemestrīce, bet drīzāk kritušo cilvēku grēcīgums, negūstot atdusu tajā, ko Kristus piedāvā visiem, kas nāk pie Viņa ticībā un paklausībā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. jūlijā.

Nemiera pilns tuksnesis

Ceļā no Sinaja uz Kānaānu Israēla tauta droši vien jutās nemiera pilna un nelaimīga. Kopš došanās prom no Ēģiptes bija pagājis vairāk nekā gads (4Moz 1:1). Viņi bija gatavi ieiet Apsolītajā Zemē. Viņi bija saskaitīti un saorganizējušies. Viņi bija bijuši liecinieki neticamai dievišķai atklāsmei un skaidrām Dieva klātbūtnes zīmēm. Tomēr pirmajā vietā, kur viņi apmetās pēc aiziešanas no Sinaja, viņi ierodas ar sūdzībām.

Izlasi 4Moz 11:1–15. Par ko israēlieši šeit sūdzas? _____

Israēlieši alkst pēc Ēģiptes gaļas, gurķiem, melonēm, lokiem, sīpoliem un ķiplokiem. “Kas mums dos ēst gaļu? Mēs atceramies tās zivis, ko mēs Ēģiptes zemē par velti ēdām, gurķus, melones, lokus, sīpolus un ķiplokus.” (4Moz 11:4–6) Viņi cieta arī smagas selektīvās atmiņas problēmas, jo atcerējās ēdienu, bet bija aizmirsuši verdzību un lielās grūtības (salīdzini ar 2Moz 1).

Dieva manna bija viņus barojusi vairāk nekā gadu, tomēr viņi jutās nemiera pilni un gribēja kaut ko citu. Pat Mozus piedzīvoja grūtības. Vadīt nemiera pilnu ļaužu grupu nav viegli. Bet Mozus zina, pie kā vērsties šādos gadījumos. “Kāpēc Tu Savam kalpam esi sagādājis tādu grūtumu? Un kādēļ es neesmu atradis Tavās acīs žēlastību, ka Tu esi licis visas tautas nastu uz maniem pleciem?” (4Moz 11:11)

Kā Dievs atbild uz sūdzībām? Izlasi 4Moz 11:16–33. _____

Dievs nav kurls pret mūsu vajadzībām, kad mēs jūtamies nemierīgi. Israēla gadījumā Viņš sagādāja paipalas, lai apmierinātu viņu izsalkumu pēc gaļas. Bet tā nebija tāda gaļa, ko Israēls gribēja. Kad mēs esam nelaimīgi, nemierīgi un dusmīgi, tas, par ko mēs dusmojamies, bieži vien ir tikai detonators, nevis konflikta cēlonis. Mēs plosāmies, jo problēma ir kaut kur dziļāk, ietekmējot mūsu attiecības. Israēls sacēlās pret Dieva vadību, un arī mums jābūt ļoti uzmanīgiem neizdarīt tādu pašu kļūdu, jo to ir vieglāk pieļaut, nekā mēs domājam.

Kāpēc ir tik viegli atcerēties pagātņi kā kaut ko labāku, nekā tā bija patiesībā? _____

Tas ir infekciozs!

Izlasi 4Moz 12:1–3. Par ko Mirjama un Ārons ir nomākti? _____

Šķiet, ka Mirjama un Ārons ir noraizējušies Mozus kušītu izcelsmes sievas dēļ. Cipora bija Israēlam nepiederoša, cēlusies no Midiāna (sk. 2Moz 3:1). Pat Israēla “elītes” vidū atklājas cilvēka dabas grēcīgums, un nemaz ne tik patīkamā veidā. (Vai tas vispār var būt patīkams?)

Tomēr Bībeles pants skaidri parāda, ka tas ir tikai iegansts. Galvenais, par ko viņi sūdzas, ir pravieša dāvana. Iepriekšējā nodaļā Dievs bija teicis, lai Mozus ieceļ septiņdesmit Israēla vecajus, kas palīdzētu viņam nest vadītāja nastu (4Moz 11:16, 17, 24, 25). Ārons un Mirjama arī bija ietekmīgi vadītāji (2Moz 4:13–15, Mihas 6:4), bet nu viņi jutās apdraudēti jaunās organizācijas dēļ un teica: “Vai Tas Kungs tikai ar Mozu vien ir runājis?” (4Moz 12:2)

Kā Dievs reaģēja uz šo sūdzību? Izlasi 4Moz 12:4–13. Kā tu domā, kāpēc Dievs reaģē tik izlēmīgi? _____

Dieva reakcija ir tūlītēja un neatstāj vietu interpretācijai. Praviētiskā dāvana nav ierocis, ko izmantot, lai iegūtu lielāku varu. Mozus bija labi piemērots vadītāja amatam, jo viņš bija mācījies, cik ļoti viņš ir atkarīgs no Dieva.

Fakts, ka Mirjama ir minēta pirms Ārona 1. pantā, norāda, ka viņa varētu būt tā, kas ierosināja uzbrukumu Mozum. Šajā laikā Ārons jau kalpoja kā Israēla augstais priesteris. Ja viņam būtu lepra, viņš nevarētu ieiet templī un kalpot cilvēku labā. Dieva sods Mirjamai ar īslaicīgu lepru parāda gan Viņa nepatiku pret šiem abiem, gan arī palīdz panākt attieksmes maiņu, kas bija nepieciešama šajā ģimenē. Ārona lūgums apstiprina, ka viņš arī bija iesaistīts (4Moz 12:11), bet nu kritikas un sacelšanās vietā mēs redzam Āronu lūdzam par Mirjama un arī Mozu aizlūdzam par viņu (4Moz 12:11–13). Lūk, kādu attieksmi Dievs grib redzēt Savos ļaudīs. Viņš uzklausa un dziedināja Mirjama.

Lai gan vienmēr ir viegli būt kritiskam pret draudzes vadību jebkurā līmenī, cik daudz labāka būtu mūsu draudzes un mūsu pašu garīgā dzīve, ja sūdzību vietā mēs aizlūgtu par saviem vadītājiem, pat ja mēs viņiem nepiekrītam? _____

Nemiers vada uz sacelšanos

Stāsts sākas uz pozitīvas nots. Israēlieši beidzot ir sasnieguši Kānaāna robežu, un 12 izlūki ir izsūtīti izpētīt zemi. Viņu ziņojums ir neparasts.

Izlasi izlūku ziņojumu 4Moz 13:27–33. Kurā brīdī tiek satriektas israēliešu gaidas? _

Neskatoties uz Kāleba iejaukšanos, dominē apšaubītāju un skeptiķu balsis. Israēls nedodas iekarot to, ko Dievs viņiem ir apsolījis. Sirdī nemiera pilni, viņi izvēlas raudāt un žēloties, nevis soļot ar uzvaru uz lūpām.

Kad mēs esam nemiera pilni, mēs cīnāmies, lai ietu uz priekšu ticībā. Tomēr nemiers skar ne tikai mūsu emocijas. Zinātnieki stāsta, ka pastāv tieša sakarība starp pārāk mazu atpūtu (ieskaitot miega trūkumu) un sliktu izvēli, un rezultāts ir liekais svars, atkarības un vēl lielāks nemiers un skumjas.

Izlasi 4Moz 14:1–10. Kas notika pēc tam? _____

Kļuva tikai sliktāk. Kāleba izmisīgais lūgums “tikai nesacelieties pret Kungu” (4Moz 14:9) netiek ņemts vērā, un viss pulks gatavojas nomētāt ar akmeņiem savus vadītājus. Nemiers vada uz sacelšanos, un sacelšanās galu galā ved pretī nāvei.

“Neuzticīgie sūtņi klieudzot apsūdzēja Kālebu un Jozuu, un pacēlās balsis, ka viņi jānomētā akmeņiem. Trakojošais pūlis sagrāba metamos, lai nonāvētu šos uzticīgos vīrus. Ārprātīgi kaukdami tie metās uz viņiem, bet pēkšņi akmeņi izkrita no to rokām, iestājās klusums un tie sāka bailēs drebēt. Lai aizkavētu tautas ļauno nodomu, bija iejaucies Dievs. Saiešanas telti apspīdēja Viņa godības klātbūtnes liesmojošais spožums. Visi ļaudis redzēja šo Kunga zīmi. Te sevi bija atklājis kāds par tiem varenāks, un neviens vairs neuzdrošinājās turpināt pretošanos. Izlūki, kas nesa ļauno vēsti, bailēs sarāvās un ar aizturētu elpu uzmeklēja savas teltis.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 390. lpp.)

Tomēr tieši tad Kunga godība atklājās publiski. Ja mēs lasām stāstu 4Moz 14. nodaļā, šķiet, ka visa aina ir kā iesaldēta un nu mēs varam slepus ieklausīties Dieva sarunā ar Mozu. Dievs saka – pat ja akmeņi bija domāti Mozum, Kālebam un Jozuam, būtībā sacelšanās bija vērsta pret pašu Dievu.

Aizlūdzējs

Kādu iespēju Dievs piedāvā Mozum, saskaroties ar šo sacelšanos? Izlasi 4Moz 14:11, 12.

Dievs piedāvā iznīcināt israēliešus un izveidot pilnīgi jaunu tautu ar Mozu kā viņu visu tēvu.

Kā Mozus reaģē uz šo atklāto sacelšanos, kas nebija vienkārši pret viņu, bet pret pašu Dievu? (4Moz 14:13–19) _____

Šis ir tas brīdis, kad mēs ieraugām īstu Dieva cilvēku. Mozus atbilde, iesaldēta laikā, norāda uz Aizlūdzēju, kas pēc vairāk nekā 1400 gadiem lūgs par Saviem mācekļiem viņu nelaimē (Jņ 17. nod.). Patiešām, tajā, ko Mozus toreiz darīja, daudzi teologi un Bībeles pētnieki ir ierauga uzskates līdzekli tam, ko Kristus dara mūsu labā. Viņu vaina – un mūsu vaina – pat netiek apšaubīta. Tomēr Mozus lūdz piedot šiem ļaudīm – “Piedod pēc Savas lielās žēlastības” (4Moz 14:19). Un, kā Kungs toreiz atsaucās Mozus aizlūgšanām, tāpat Viņš iestājas mūsu labā Jēzus dēļ, Viņa nāves, augšāmcelšanās un aizlūgšanu dēļ.

Tāpēc Mozus lūdz: “Tā piedod, lūdzams, šīs tautas pārkāpumus pēc Savas lielās žēlastības, un tā, kā Tu šai tautai esi piedēvis no Ēģiptes zemes laikiem, tā dari līdz šim.” (4Moz 14:19) Žēlastība uzvar dumpi un nemieru tā saknē. Piedošana piedāvā jaunu sākumu.

Tomēr tas kaut ko maksā. Žēlastība nekad nav lēta. Lai gan viņiem ir piedots, cilvēki piedzīvos savas sacelšanās sekas, un tā paaudze neieies apsolītajā zemē (4Moz 14:20–23).

Jā, Dievs uzturēs viņus vēl 38 gadus tuksnesī. Viņš tos baros, uzrunās no svētnīcas, būs viņu pusē tuksnesī. Bet tad viņi aizies no šīs pasaules un jaunajai paaudzei būs jāpārņem zizlis un jāatrod miers Apsolītajā Zemē.

Izklausās pēc tiesas. Tomēr tā patiesībā ir žēlastība. Kā gan šī paaudze spētu uzvarēt Kānaānas spēcīgās pilsētvalstis, ja reiz nav iemācījusies Viņam uzticēties? Kā gan viņi varētu būt par gaismu tautām, ja viņi paši vēl klūp un krīt tumsā?

Kādas smagas mācības par piedota grēka sekām esat apguvuši jūs? _____

Ticība pret pārgalvību

Kādas līdzības jūs saredzat Israēla ceļojumos tuksnesī un Dieva ļaužu dzīvē tieši pirms Jēzus otrās nākšanas? (Sk. 1kor 10:1–11.) _____

Visā vēsturē Dieva ļaudis ir klīduši tuksnesī, meklējot Apsolīto Zemi. Šim tuksnesim ir daudzas sejas. Tagad tas izskatās kā bezgalīgs mediju aizsprosts, pastāvīgi ienākošu ziņu pīkstieni un dziļš nebeidzamu izklaižu rēciens. Tas cenšas mums pārdot pornogrāfiju kā mīlestību un materiālismu kā atbildi uz mūsu problēmām. Ja tikai mēs varētu būt nedaudz mundrāki, nedaudz jaunāki, nedaudz turīgāki, nedaudz seksīgāki, tad visas mūsu problēmas atrisinātos.

Līdzīgi israēliešiem mēs esam nemiera pilni savos miera meklējumos, un tik bieži mēs to meklējam nepareizās vietās.

Kā israēlieši reaģēja uz Dieva tiesu 4Moz 14:39–45? _____

Israēla reakcija uz dievišķo tiesu ir tipiska. “Mēs esam grēkojuši,” viņi teica. “Mēs dosimies uz vietu, ko Kungs ir apsolījis.” (4Moz 14:40, NKJV)

Daļēja nodošanās ir kā slikti organizēta vakcinācija – tā nestrādā. Mūsdienās ārsti iesaka B hepatīta vakcināciju uzreiz pēc dzimšanas pirmo 24 stundu laikā. Tas ir labs sākums. Tomēr, ja pēc pirmās potes neseko divas vai trīs papildu vakcinācijas istajā laikā un pareizā devā, tad aizsardzība pret B hepatītu neizveidojas.

Israēla dumpīguma pavērsiens, par ko ziņots 4Moz 14. nodaļā, nes nāvi un vilšanos, jo israēlieši atsakās pieņemt Dieva jaunus norādījumus un ietiepīgi sāk uzbrukumu bez derības šķirsta un Mozus vadības.

Pārgalvība ir dārga. Pārgalvība ved nāvē. Ļoti bieži lēmumam spēku dod bailes. Kad mēs no kaut kā baidāmies, mēs pieņemam lēmumus, ko vēlāk nožēlojam.

Padomā par notikumu, kad tu rīkojies ticībā, un notikumu, kad tu rīkojies pārgalvīgi. Kur ir būtiskā atšķirība? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Šķīta, ka tie tagad patiesi nožēlo savu ļauno izturēšanos, bet ļaudis vairāk bēdājās par grēcīgā darba sekām, nekā par savu nepateicību un nepaklausību. Redzot, ka Kungs neatkāpjas no sava nodoma, viņos atkal pamodās ietiepība un tie paziņoja, ka neies atpakaļ tuksnesī. Pavēlējams tiem doties prom no savu ienaidnieku zemes, Dievs pārbaudīja viņu šķīetamo padevību, lai pierādītu, ka tā nav patiesa. Viņi zināja, ka ir smagi apgrēkojušies, dodami vaļū savām straujajām izjūtām un gribēdami iznīcināt izlūkus, kuri mudināja tos paklausīt Dievam, tomēr tie bija izbijušies vienīgi no savas briesmīgās kļūdas, kuras sekas tiem nozīmēja iznīcību. Viņu sirds palika nepārveidota, un tiem vajadzēja tikai attiecīgu izdevību, lai atkārtotu līdzīgu izlēcienu. Un tā radās, kad Mozus tiem Dieva uzdevumā pavēlēja griezties atpakaļ uz tuksnesi.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 391. lpp.)

“Tomēr ticība nekādā gadījumā nav savienojama ar pārgalvību. Tikai tas, kam ir īsta ticība, var būt brīvs no pārgalvības. Pārgalvība ir sātānisks ticības viltojums. Ticība turas pie Dieva apsolījumiem un nes paklausības augļus. Arī pārgalvība balstās uz apsolījumiem, bet tā tos izmanto, lai attaisnotu pārkāpumus, kā to darīja sātans. Ticība vadīja mūsu pirmos vecākus uzticēties Dieva mīlestībai un paklausīt Viņa likumiem. Pārgalvība turpretī mudināja viņus šos likumus pārkāpt un tomēr cerēt, ka Dieva lielā mīlestība tos glābs no pārkāpumu sekām. Tā nav ticība, kas pretendē uz Dieva labvēlību, nepildīdama nosacījumus, no kuriem atkarīga žēlastības piešķiršana. Īsta ticība balstās uz Svēto Rakstu apsolījumiem un noteikumiem.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 126. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet atšķirību starp ticību un pārgalvību. Kāpēc sākumā Kānaāna zemes iekarošana tika uzskatīta par ticības darbu, bet vēlāk, kad israēlieši uzbruka, tā bija pārgalvība? Kā motīvi un apstākļi atšķir ticību no pārgalvības?

2. Pakavējieties vairāk pie fakta, ka, lai gan grēku var piedot, mums bieži ir jādzīvo ar šo grēku sekām. Kā jūs varat palīdzēt tiem, kam ir grūti, zinot, ka piedota grēka sekas ilgi var negatīvi ietekmēt gan viņus, gan viņu tuviniekus?